

RES ÉS IMPOSSIBLE

Hi havia una vegada una nena de 12 anys que vivia a la Costa Brava, concretament a Platja d'Aro. Es deia Martina. Jugava a futbol-platja amb l'equip del poble.

Vivia amb la seva mare, el seu pare i el seu germà. Ella feia vida normal, anava a escola, jugava a futbol... El que fa qualsevol nen. El seu entrenador es deia Diego. A l'Aina li agradava molt, no perquè fos molt bo, ni educat o sapigués de futbol, sinó perquè ell sabia motivar i mai es rendien. L'última setmana abans de setmana santa, en Diego els va comunicar que participarien en un gran torneig de futbol internacional amb els millors equips del mon..

Tots els nostres jugadors: la Laura, l'Ariadna, la Paula, la Mariona, la Julià, en Cristian, en Pau i l'Àlex s'ho van pensar i després van dir: sí que hi anirem! I en Diego els hi va facilitar informació i van marxar cap a casa de cadascú.

Dos dies després d'acabar l'escola va començar el torneig. El primer partit va ser contra el PSG i van perdre 18-2. Ells no es van rendir mai. Al segon partit van jugar contra el Chelsea i van tornar a perdre 12-1. Tampoc es van rendir! I al tercer partit, a la mitja part, anaven perdent 4-1 però a dins del vestuari va passar una cosa. En Diego els hi va dir una frase que els hi va fer creure a tots que remuntarien: «Deixa d'esperar que les cosses passin i surt allà fora i fes que passin!» I va acabar el partit 5-6 i van passar a semi-finals contra l'Atlètic de Madrid. Estaven contents. A semi-finals, a la mitja part anaven perdent 1-8. El partit va acabar 12-14 i van quedar eliminats.

No estaven massa tristos perquè sabien que havien lluitat fins al final.

Potser el pròxim any...

Pseudònim: PATO2018